

alt Fald saa stærkt imødegaaet af andre ærede Medlemmer, at jeg ikke skal komme ind derpaa. Jeg synes, det er en urimelig Paastand. Det er jo nemlig vitterligt, at det er de farlige Erhverv, der drages frem, og de blive jo ikke delte; det kommer kun an paa, hvilket Erhverv de arbejde i. — Det var det væsentligste af, hvad jeg havde at sige. Jeg ønskede kun at motivere min Afstemning saaledes, at jeg med god Samvittighed, med rolig Samvittighed kan forsvare at stemme for Loven. Ved at gaa med dertil tror jeg at gaa med til et humant Fremskridt paa det sociale Omraade. Jeg haaber, at det vil føre til, at vi gaa videre ad den Vej i Fremtiden, og som der saa tit er sagt: det er nødvendigt at faa begyndt! Det sagde jo ogsaa det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) tidligere, om end ikke ved denne Lejlighed, at hvad der var nødvendigt, det var at faa begyndt, samt at det meget vel kunde gøres stykkevis. Jeg er altsaa for saa vidt enig med det ærede Medlem for Fredericia i, hvad han sagde for ca. et Aar siden; i Dag ere vi jo uenige. Jeg skal altsaa anbefale Lovforslaget og sige, at jeg tror ikke, at vi behøve at være saa bange for Landbruget i saa Henseende.

Nielsen-Jexen: Efter at jeg har hørt det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen) udtale sig, kan jeg fatte mig en hel Del kortere, end jeg ellers havde tænkt mig, da jeg i et og alt fuldt ud kan slutte mig til de Betragtninger, som han har fremført. Inden jeg gaar videre, skal jeg imidlertid bestemt fralægge mig, at jeg skulde have til Hensigt at drive Partipolitik og lægge Sten eller Hindringer i Vejen for en retfærdig og fyldestgørende Løsning af dette store og vigtige Samfundsspørgsmaal. Ingen kan mere end jeg ønske, at det virkelig efter saa mange Aars Forløb maatte lykkes at finde en i Sandhed retfærdig Løsning af dette Spørgsmaal. Men jeg vil ogsaa straks med det samme sige, at jeg selv med min bedste Vilje ikke formaar at indse, at det foreliggende Lovforslag i den Skikkelse, hvori vi nu have det for os, blot tilnærmelsesvis løser Spørgsmaalet paa en retfærdig og fyldestgørende Maade. Det gør ikke dette hverken med Hensyn til Arbejderne eller med Hensyn til Arbejdsgiverne. Jeg betragter Spørgsmaalet om Ulykkesforsikring, som jeg allerede har sagt, som et Samfundsspørgsmaal, der ikke kan løses retfærdigt ved at løse det stykkevis for enkelte Erhvervsgrænes Arbejdere. Dets

Løsning maa omfatte alle de Arbejdere, som enten helt eller for en væsentlig Del leve af deres Arbejde, thi de arbejde alle hver paa sin Maade i Samfundets Tjeneste. De ere alle lige ulykkeligt stillede, hvad enten de miste deres Arbejdsevne ved de saakaldte farlige Erhverv eller i de mindre farlige Erhverv, og de have derfor akkurat samme moralske Ret til at kræve ikke Erstatning for den Slags Tab — thi disse kunne overhovedet ikke erstattes med Penge — men Forsørgelse af Samfundet, naar den Ulykke rammer dem, at de miste helt eller delvis deres Arbejdskraft, deres Erhvervssevne. Denne Hovedfordring er nu langt fra fyldestgjort i det foreliggende Lovforslag. Der er sat Skel — det kan ikke nytte at nægte dette — mellem Arbejderne, og det er ubestrideligt, at der er sat Skel mellem dem, som komme ind under Loven, og dem, der staa uden for. Loven skelner mellem dem, som faa en privilegeret Ret til at kræve Erstatning for Ulykkestilfælde, og dem, der ingen Ting kunne faa, men som man — selv om man ikke direkte siger det — dog faktisk henviser til at ty til det offentlige Fattigvæsen — anden Maade at søge Erstatning paa hos Samfundet have de ikke. Dette er et Skel, det kan ikke bestrides. Et andet Spørgsmaal er, hvorefter man har sat Skellet, hvorefter man har draget denne Skillelinie. Derom kan der være delte Meninger. Denne Skillelinie slynger sig jo i store Bugter omkring mellem Arbejderne, den slynger sig vilkaarligt og lunefuldt som en Bæk, der snor sig gennem et Engdrag, og man synes, at de store Bugter ligesom ere slaaede for at faa alle de højst lønnede samlede ind under Lovforslaget og faa alle de lavest lønnede udelukkede. Jeg skal ikke sige noget bestemt derom, men Resultaterne pege i hvert Fald i den Retning. For øvrigt er der jo meget delte Meninger om, hvorefter Skellet er sat. Nogle sige, at det er Virksomhedens Farlighed, andre sige, at det er Driftsmidlernes Farlighed. Den højtærede Minister — som jo vel i Forhold til de to andre Fædre maa betragtes som Adoptivfader til dette Lovforslag — har et noget andet Syn paa det, idet han siger, at Ansvaret og Skellet sættes efter, om man kan træffe Forsigtighedsregler mod Ulykkestilfælde. Uenigheden er imidlertid ikke det mærkeligste. Det mærkeligste er dette, at der slet ikke er sat Skel efter nogen af disse Dele. Nej, det, der egentlig sætter Skellet for en stor Mængde af de Virksomheder, som falde ind under Loven, er Bestemmel-